

23/03/2021

Μαρωνείας Παντελεήμων: “Οι πρόγονοί μας αγωνίστηκαν υπέρ πίστεως και πατρίδος”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Μήνυμα για τη διπλή εορτή της 25ης Μαρτίου στέλνει προς τον κλήρο και το λαό ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων.

Σε εγκύκλιο του αναφέρεται στην εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, αλλά και στη συμπλήρωση 200 χρόνων από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821. “Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου είναι η απαρχή της απελευθερώσεως του ανθρωπίνου Γένους από το κράτος του διαβόλου και την κυριαρχία του θανάτου”, τονίζει, μεταξύ άλλων για την εορτή του Ευαγγελισμού και συμπληρώνει: “το μήνυμα του Ευαγγελισμού έχει άμεση σχέση με τη ζωή μας, με την πορεία μας, με τον τρόπο αντιμετώπισης γεγονότων και καταστάσεων. Καλούμαστε όλοι να μιμηθούμε την Κυρία Θεοτόκο”.

Για τους αγώνες των προγόνων μας στην Επανάσταση του 1821 υπογραμμίζει πως ο σκοπός τους ήταν διττός: η προστασία και η υπεράσπιση της πίστεως και της πατρίδος. “Ζωντανά φωτεινά παραδείγματα αυτής της «συμπνοίας» Πίστεως και Πατρίδος, ήταν οι κληρικοί αγωνιστές στην Επανάσταση του 1821. Η ευρύτερη περιοχή της Θράκης έχει ν’ αναδείξει ως «οδοδείκτες» του μεγίστου αυτού Αγώνος τον εθνοιερομάρτυρα Οικουμενικό Πατριάρχη Γρηγόριο Ε΄, που απαγχονίστηκε στην πύλη του Πατριαρχείου από τον Σουλτάνο καθώς και τον εφησυχάζοντα Οικουμενικό Πατριάρχη Κύριλλο ΣΤ΄, που και αυτός βρήκε μαρτυρικό τέλος. Όμως, η ιστορική μνήμη του τόπου μας, της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, επιβάλλει να αναφερθούμε και στον αείμνηστο Μητροπολίτη Μαρωνείας Κωνστάντιο, του οποίου ο ανδριάντας κείται ακριβώς απέναντί μας και μας κοιτά με τα μάτια της ψυχής του, σαλπίζοντας τον παλμό της Ελευθερίας μέσα στις καρδιές μας. Είναι έτοιμος να τα αφήσει ξανά όλα πίσω και να αγωνιστεί και πάλι πλάι μας, ενδυναμώνοντάς μας στον αγώνα μας και κρατώντας αγέρωχο το φρόνημα μας”, αναφέρει.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Ήμέρα με ιδιαίτερη σημασία ή 25η τοῦ Μάρτη! Ήμέρα μεστή νοημάτων καὶ συμβολισμῶν! Ήμέρα πανενδόξου ἑορτασμοῦ τόσο τοῦ σωτηρίου γιὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο Γένος γεγονότος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅσο καὶ τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τοῦ Ἐθνοαπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821.

Ἐορτάζουμε τὴν ἱερώτατη Θεομητορικὴ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναγίας μας! Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀναγγέλλει τὸ πανχαρμόσυνο μήνυμα στὴν Κόρη, θυγατέρα τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννας, ὅτι αὐτὴ ἐπιλέχθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ κυοφορήσει καὶ νὰ φέρει σὲ αὐτὸν τὸν αἰσθητὸ κόσμο μας τὸν Υἱὸ τοῦ Πατρός, τὸν Θεὸ Λόγο, τὸ Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὅμως, ὁ Ἀρχάγγελος ἀναμένει τὴν ἐλεύθερη ἀπάντησή της, περιμένει ἀπὸ τὴν Ἰδία νὰ «συνεργήσει», ὥστε νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ ὑπερφυσικὴ αὐτὴ Σύλληψη στὴν παρθενικὴ της γαστέρα, κάνοντάς σὺφρονα χρῆση τοῦ αὐτεξουσίου που ἔχει ὡς

ἄνθρωπος. Δίχως τὴν θεία συγκατάβαση καὶ τὴν ἀνθρώπινη συνέργεια δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ Ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ ἡρεμὴ ἀπόκριση τῆς Κόρης, καὶ μέσῳ αὐτῆς, ἡ ἱκετήριος «κραυγὴ» συνόλου τοῦ πεπτωκότος ἀνθρωπίνου Γένους, ἀφοπλιστικὴ : «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου» (Λκ α', 24-38). Δέχεται ἡ Παρθένος τὴν ὑψιστὴ τιμὴν που θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ σὲ μία γυναῖκα, ἀψηφώντας ἐν τέλει τοὺς φυσικοὺς – βιολογικοὺς νόμους περὶ συλλήψεως καὶ ἐμπιστευόμενῃ τὰ πάντα στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἀφέθηκε ὁλοκληρωτικὰ στό Θεῖο Θέλημα χωρὶς νὰ λογαριάσῃ οὔτε τὸ φαινομενικῶς «παράλογο» κατὰ τὰ ἀνθρώπινα δεδομένα καὶ μέτρα, οὔτε τὰ προστάγματα τῆς «ἡθικῆς» τῆς τότε κλειστῆς ἰουδαϊκῆς κοινωνίας. Τὰ ἄφησε ὅλα στὸν Θεὸ καὶ γιὰ τὸν Θεὸ καὶ Αὐτὸς ἐνήργησε καταλλήλως, «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λκ ιη', 18-27).

Μὲ τὴ θετικὴ ἀπόκριση τῆς Θεοτόκου, ἐγκαινίζεται ἡ συμφιλίωση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἐκπεσόντα – μετὰ τὴν παρακοὴ τῶν Πρωτοπλάστων – ἐκ τοῦ Παραδείσου ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ «δεύτερη εὐκαιρία» που μᾶς προσφέρει ἀπλόχερα τὸ φιλόστοργο χέρι τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας γιὰ νὰ μᾶς ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς Πτώσεως καὶ τῆς Παρακοῆς. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι, σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου καὶ τὴν κυριαρχία τοῦ θανάτου.

Καταλαβαίνουμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὴ ζωὴ μας, μὲ τὴν πορεία μας, μὲ τὸν τρόπο ἀντιμετώπισης γεγονότων καὶ καταστάσεων. Καλούμαστε ὅλοι νὰ μιμηθοῦμε τὴν Κυρία Θεοτόκο – κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἀσθενούσας προεραΐσεως – στὴν ἀπόθεση τῆς ζωῆς μας στὴ θεία Πρόνοια κατὰ τὴ λειτουργικὴ προτροπὴ «Ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Βέβαια αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ μένουμε ἀδρανεῖς, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ δικὴ μας συνέργεια καὶ συνεργασία. Ὅπως ἡ Παναγία μας «συνήργησε» στό Θεῖο Θέλημα μὲ τὴν ἀπλὴ θετικὴ τῆς ἀπάντησιν καὶ τὸν ἐνάρετο βίον της, ἔτσι κι ἐμεῖς κατὰ τὸ ἀνθρώπινο, καλούμαστε νὰ πράξουμε αὐτό που μποροῦμε κατὰ Θεῷ καὶ ὅχι αὐτὸ τὸ ὁποῖο «βολεύει» τὸν ἀνθρώπινο λογισμὸ μας. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα θὰ μεριμνήσῃ ἡ θεία Πρόνοια.

Ἔτσι καὶ κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821, τῆς ὁποίας ἐορτάζουμε σήμερὰ τὴ συμπλήρωσιν τῶν 200 ἐτῶν, οἱ ἀγωνιστὲς δὲν πτοήθηκαν οὔτε ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ὅπλων οὔτε ἀπὸ τὴν λειψανδρία· ἀλλὰ, ὅπως μαρτυρεῖ ἀργότερα καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μοριά στὸν λόγο του πρὸς τοὺς νέους στὴν Πνύκα (1838): «Ὅταν ἀποφασίσουμε νὰ κάμωμε τὴν Ἐπανάστασιν, δὲν ἐσυλλογι-σθήκαμε οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πῶς δὲν ἔχομε ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε

κανέννας φρόνιμος μάς εἶπε «ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα βατσέλα», ἀλλὰ ὡς μία βροχὴ ἔπεσε εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ ὁ κλῆρος μας καὶ οἱ προεστοὶ καὶ οἱ καπεταναῖοι καὶ οἱ πεπαιδευμένοι καὶ οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι ἐσυμφωνήσαμε εἰς αὐτὸ τὸν σκοπὸ καὶ ἐκάμαμε τὴν Ἐπανάσταση». Ὅλοι, παρὰ τὶς ὅποιες ἔριδες, ἀψηφώντας τὴν ὑπεροχὴ τῶν κατακτητῶν καὶ μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴ Θεία Πρόνοια,

ἀγωνίστηκαν «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν»

ἀγωνίστηκαν «ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος»,

ἀγωνίστηκαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστη τὴν Ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία».

Μελετώντας τὴν ὅλη πορεία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ τὴ Ρωμηοσύνη ἐν γένει, συνειδητο-ποιοῦμε ὅτι ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν ἀγώνων τῶν προγόνων μας, ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἦταν διττός: ἡ προστασία καὶ ὑπεράσπιση τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ. Οἱ πρόγονοί μας ἀγωνίστηκαν ἐναντίον οἰουδήποτε ὀρατοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦ καὶ κατακτητοῦ ἐπιβουλευόμενου τόσο τῆς ἀκεραιότητος τῆς Χώρας μας, ὅσο καὶ τῶν συνειδήσεών μας, γιά τὴν ΠΙΣΤΗ καὶ γιά τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ Γένους μας, διακρίνουμε τὴ διαμόρφωση μιᾶς ἀρρήκτου σχέσεως μεταξὺ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ τῆς Φιλοπατρίας. Ἡ διαχρονικὴ συνύφανση τῶν παραπάνω ἐννοιῶν ἀποκρυσταλλώνεται ἱστορικὰ στὸν ὁρο «Ῥωμηοσύνη», τὸ εὖχυμο ἀπόσταγμα τοῦ ὁποίου ἀρδεύει τὴν ἱστορικὴ ἰδιοπροσωπία μας.

Στὶς καρδιὲς τῶν Ῥωμηῶν – Ἑλλήνων ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ Φιλοπατρία ἀλληλοπεριχωροῦνται, ἔτσι ὥστε κάθε ἀπόπειρα νὰ νοηθεῖ κάποια ξέχωρα ἀπὸ τὴν ἄλλη, νὰ ἀποτελεῖ θανάσιμο κίνδυνο γιά τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ Γένους.

Βέβαια, στὴ συλλογικὴ συνείδηση τοῦ ἔθνους, προτάσσεται ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη τῆς Πατρίδος, νοηματοδοτώντας τὴν μέσα ἀπὸ τὸν Εὐαγγελικὸ λόγο καὶ τρέφοντάς τὴν μὲ τὴν Ἀγιοπατερικὴ τῆς Παράδοσης. Σὲ καμία περίπτωση ὅμως, δέν τὴν ἀπορροφᾷ. Ἀντιθέτως, τὴν ἐμπλουτίζει συνεχῶς, καθιστώντας τὴν «κοινωνία» μεταξὺ τους, ζωογόνο πηγὴ γιά τὸ ἀτελεύτητο ταξίδι τοῦ Γένους μας στὴν ἱστορικὴ διαχρονία.

Ζωντανὰ φωτεινὰ παραδείγματα αὐτῆς τῆς «συμπνοίας» Πίστεως καὶ Πατρίδος, ἦταν οἱ κληρικοὶ ἀγωνιστὲς στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ἡ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς

Θράκης ἔχει ν' ἀναδείξει ὡς «ὁδοδείκτες» τοῦ μεγίστου αὐτοῦ Ἀγῶνος τὸν ἔθνοϊερομάρτυρα Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Γρηγόριο Ε', που ἀπαγχονίστηκε στήν πύλη τοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὸν Σουλτάνο καθὼς καὶ τὸν ἐφησυχάζοντα Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Κύριλλο ΣΤ', που καὶ αὐτὸς βρῆκε μαρτυρικὸ τέλος. Ὅμως, ἡ ἱστορικὴ μνήμη τοῦ τόπου μας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ἐπιβάλλει νὰ ἀναφερθοῦμε καὶ στὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Μαρωνείας Κωνστάντιο, τοῦ ὁποίου ὁ ἀνδριάντας κεῖται ἀκριβῶς ἀπέναντί μας καὶ μᾶς κοιτᾷ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, σαλπίζοντας τὸν παλμὸ τῆς Ἐλευθερίας μέσα στίς καρδιές μας. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τὰ ἀφήσει ξανὰ ὅλα πίσω καὶ νὰ ἀγωνιστεῖ καὶ πάλι πλάι μας, ἐνδυναμώνοντάς μας στὸν ἀγῶνα μας καὶ κρατώντας ἀγέρωχο τὸ φρόνημα μας.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἱεράρχης καὶ Ἐθνεγέρτης ἐγκατέλειψε ὀφφίκια καὶ τιμές, προτάσσοντας τὴν Πίστη καὶ μαχόμενος γιὰ τὴν Πατρίδα. Ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν πολυπόθητη Λευτεριὰ καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν Ἐπανάσταση στὴν Μακεδονία ἐξ Ἀγίου Ὅρους ὁρμώμενος, βοηθώντας τὸν Ἑμμανουὴλ Παπά.

Ἄλλη μορφή ἀγωνιστοῦ Ἱεράρχου που ἔχει νὰ ἀναδείξει ἡ Ἱερὰ Μητρόπολή μας, εἶναι αὐτὴ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννικίου, τοῦ ἐπονομαζομένου καὶ «Φιλικοῦ», ὁ ὁποῖος κατηχήθηκε στὴ Φιλικὴ Ἑταιρία, ὅπως καὶ ὁ Κωνστάντιος, καὶ ἀνέλαβε σημαντικότερη ἐπαναστατικὴ δράση στὴν περιοχὴ τῆς Ροδόπης καὶ τοῦ Ἑβρου.

Κοινὸ γνῶρισμα τῶν ἀγωνιστῶν εἶναι ὅτι δέν δείλιασαν μπροστὰ σὲ κινδύνους, ἐμπιστεύθηκαν τὰ πάντα – τὴν ἴδια τοὺς τή ζωή – στὸν Ὑψιστο, πολέμησαν ὄχι ἀπλὰ γιὰ κάποιες ἀφηρημένες ιδέες καὶ γενικόλογα ἰδανικά, ἀλλὰ γιὰ τὴν Πίστη τους στὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐλευθερία. Ὁ ἀγῶνας αὐτὸς δέν ἦταν ἀπλὰ ἓνας ἀγῶνας, ὅπως τόσοι ἄλλοι, γιὰ τὴν ἀπόκτηση μιᾶς ἐγκοσμίας καὶ ἐφήμερης ἐλευθερίας, ἀλλὰ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση ἐνὸς ἀνεξαρτήτου Κράτους, τοῦ ὁποίου οἱ δομικοὶ πυλῶνες θὰ θεμελιώνονταν στὴ Χριστιανικὴ Πίστη. Ὁ χρόνος δέν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ καταθέσω μέσα στὰ πλαίσια τοῦ συντόμου αὐτοῦ λόγου τὰ ἱστορικὰ τεκμήρια που θὰ ἀποδείκνυαν τὸ ἀληθές τῶν ἰσχυρισμῶν μου. Σᾶς καλῶ ὅμως, ἀδελφοί μου, νὰ ἀνατρέξετε στὰ Ἀπομνημονεύματα τῶν Ἀγωνιστῶν, ἀλλὰ καὶ στὰ Συνταγματικὰ κείμενα που ἐψηφίσθησαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα. Ἐκεῖ θὰ διαπιστώσετε τὴν ἀποκρυστάλλωση τοῦ προτάγματος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως στὴν ἐπίκληση τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος που ἄρχει τὰ Προοίμια τῶν Πολιτειακῶν αὐτῶν Πράξεων. Εἶναι δὲ ἄξιον προσοχῆς πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ κείμενα συντάχθησαν μεσοῦσης τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀποτελοῦν ἀδιάψευστες πηγές γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐπιθυμοῦσαν νὰ ὀργανώσουν θεσμικὰ τὸν ἐλεύθερο βίον τους οἱ Ἐθνοαπελευθερωτὲς πρόγονοί μας.

Ἄν παρ' ὅλα τὰ προαναφερόμενα, ὑπάρχουν κάποιοι που ἐπιμένουν νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν σημασία που διαδραμάτισε γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες προγόνους μας ἡ ἀδιάπτωτη

σύζευξη τῆς Χριστιανικῆς τους Πίστης καὶ τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν Πατρίδα, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ Ἀγῶνα, Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, θὰ ἔλθει καὶ πάλι – μέσα ἀπὸ τὰ μαρουτοκαπνισμένα πεδία τῶν μαχῶν – νὰ διαλύσει τίς φωνὲς τῶν ἀτάκτων «Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὴν ὑπογραφή Του γιὰ τὴν Ἐλευθερίᾳ τῆς Πατρίδος καὶ δὲν τὴν παίρνει πίσω».

Σύμψυχος μὲ τὸν ἀγέρωχο Γέρο τοῦ Μοριᾶ, καὶ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, παραδίδει μαθήματα ἔνθεης Φιλοπατρίας στὸν Γάλλο στρατηγὸ Δεριγνύ, δίνοντας μὲ τὸν μοναδικὸ ἀπλὸ ἀλλὰ ὄχι ἀπλοϊκὸ του τρόπο, μαρτυρία ῥωμαϊκῆς αὐτοσυνειδησίας.

Διαβάζουμε σὲ σχετικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματά του: “Ἐκεῖ ὁποῦ ‘φκίανα τίς θέσεις εἰς τοὺς Μύλους ἦρθε ὁ Ντερνὺς νὰ μὲ ἴδει. Μοῦ λέγει: «Τὶ κανεῖς αὐτοῦ; Αὐτὲς οἱ θέσεις εἶναι ἀδύνατες· τί πόλεμον θὰ κάμετε μὲ τὸν Μπραίμη αὐτοῦ;”. Καὶ ἀπαντᾷ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης -συγχωρέστε μὲ γιὰ αὐτό που θὰ πῶ- «ἱερουργώντας» τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία: “εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις κι ἐμεῖς, ὅμως εἶναι δυνατὸς ὁ Θεὸς ὁποῦ μᾶς προστατεύει· καὶ θὰ δείξομεν τὴν τύχη μας σ’ αὐτές τίς θέσεις τίς ἀδύνατες. Κι ἂν εἴμαστε ὀλίγοι εἰς τὸ πλῆθος τοῦ Μπραίμη, παρηγοριόμαστε μ’ ἓναν τρόπο, ὅτι ἡ τύχη μας ἔχει τοὺς Ἕλληνες πάντοτε ὀλίγους. Ὅτι ἀρχὴ καὶ τέλος, παλαιόθεν καὶ ὡς τώρα, ὅλα τὰ θερία πολεμοῦν νὰ μᾶς φᾶνε καὶ δὲν μποροῦνε· τρῶνε ἀπὸ μᾶς καὶ μένει καὶ μαγιά. Καὶ οἱ ὀλίγοι ἀποφασίζουν νὰ πεθάνουν κι ὅταν κάνουν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, λίγες φορὲς χάνουν καὶ πολλὰς κερδαίνουν. Ἡ θέση ὁποῦ εἴμαστε σήμερα ἐδῶ εἶναι τοιαύτη· καὶ θὰ ἰδοῦμεν τὴν τύχη μας οἱ ἀδύνατοι μὲ τοὺς δυνατοὺς”.

Ἄν ἐπιχειρήσουμε νὰ ἀποδώσουμε μὲ τρεῖς λέξεις τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ μεγάλου Ἀγωνιστοῦ, ἔχω τὴν αἴσθησιν πως δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλες ἀπὸ: Ἐλευθερία ἢ Θάνατος. Πράγματι ἄνθρωποι μὲ καρδιὲς πυρπολημένες ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Πατρίδα μποροῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μάχη εἴτε ζωντανοὶ νικητὲς εἴτε νεκροὶ – σωματικὰ μόνο ἡττημένοι – ἀλλὰ ἱστορικὰ δικαιωμένοι, σὲ μία ἱστορία που ψηφιοθετεῖται ἀπὸ Λεωνίδες καὶ Κωνσταντίνους Παλαιολόγους.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ: “Τρε μπιέν”, ποὺ σημαίνει “πολὺ καλὰ” στὴ μητρικὴ του γλῶσσα, μία ἀπάντηση ἀμηχανίας, μέσα στὴν ὁποία ἀποτυπώνεται μὲ τὸν πιὸ εὐδιάκριτο τρόπο πως δὲν χωρᾷ τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων – ἡ ῥωμαϊκὴ ψυχὴ – μέσα στὴ στείρα λογικοκρατία. Δέ μᾶς φθάνει, ἀδελφοί μου, ὁ εὐρωπαϊκὸς Διαφωτισμός, μᾶς πέφτει λίγος! Διότι μάθαμε νὰ τρεφόμεστε ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό, τὸ μήνυμα τοῦ ὁποῖου συνοψίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τίς ἔριδες, ἀπὸ τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους «κατακτητὲς» λαῶν καὶ συνειδησέων. Εἶναι τὸ «χαρούμενο ἄγγελμα» τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἐλευθερίας που δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προσεγγίσει κανεὶς, παρὰ μόνον προσαγόμενος διὰ τῆς

Ἐκκλησίας στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τῇ μεγάλῃ αὐτῇ
ἡμέρᾳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ὑμῶν Θεοτόκου καὶ
Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἃς ἀναλογιστοῦμε τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τόσο τῶν
προγόνων μας, ὅσο καὶ τῶν σημερινῶν συγχρόνων «ἀγωνιστῶν» καὶ ἃς
ὑποσχεθοῦμε ὅλοι μαζί ἀλλὰ καὶ ὁ καθένας καὶ καθεμιὰ ἀπὸ μᾶς μέσα ἀπὸ τὴν
καρδιά του: «ἀμυνῶ [...] καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν. καὶ
τὴν πατρίδα οὐκ ἐλάσσω παραδώσω» (Ὁρκος Ἀθηναίων Ἐφήβων), ὥστε νὰ ζοῦμε
πραγματικὰ Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ο Ι

Οἱ πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Εὐαγγελιστρίας νά σᾶς σκέπουν καὶ νά
σᾶς ἐνδυναμώνουν στὸν ἀγῶνα σας.

Ὁ Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων